

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж3-2/23
13.07.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија: Радомана Спариха, председника већа, Мирјане Војиновић и Милене Петровић, чланова већа, са записничарем Слађаном Живановић, у кривичном предмету против окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ и кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ и окривљеног ББ, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 и 35 КЗ, одлучујући о жалбама окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миломира Радисављевића из Београда и Радета Вујчића из Крушевца и жалби браниоца окривљеног ББ, адвоката Зорана Јаковљевића из Београда, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-262/22 од 04.10.2022. године, у седници већа одржаној сходно члану 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, а у присуству окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Радета Вујчића и адвоката Миломира Радисављевића и окривљеног ББ и његовог браниоца, адвоката Зорана Јаковљевића, дана 13.07.2023. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

Делимичним усвајањем жалби окривљеног АА и његових бранилаца и жалбе браниоца окривљеног ББ, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-262/22 од 04.10.2022. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд окривљеном АА за кривична дела за која је оглашен кривим наведеном пресудом и то за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ, **УТВРЂУЈЕ** казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, а за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, задржава као правилно утврђену казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, па га **ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године** уз урачунавање временаведеног у притвору од 20.11.2017. године до 20.12.2017. године, а окривљеног ББ за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 35 КЗ, за које је оглашен кривим наведеном пресудом, **ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци**, уз урачунавање

времена проведеног у притвору од 20.11.2017. године до 20.12.2017. године, с тим што ће обојица окривљених казне затвора на које су осуђени издржавати у просторијама у којима станују уз примену мере електронског надзора, при чему не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима предвиђеним законом којим се уређује извршење кривичних санкција, а уколико самовољно напусте просторије једном у трајању преко шест часова или два пута до шест часова, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора, док се у преосталом делу жалбе бранилаца окривљених и жалба окривљеног АА, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-262/22 од 04.10.2022. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крушевцу Ктo.бр. 20/18 од 17.03.2022. године, преиначена је пресуда Вишег суда у Крушевцу К-31/21 од 07.02.2022. године, тако што је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци и за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци и применом одредби о стицају осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године, коју ће издржавати у заводу за извршење казне затвора уз урачунавање времена проведеног у притвору од 20.11.2017. године до 20.12.2017. године, а окривљени ББ је оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 35 КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује са применом електронског надзора, под условима и на начин који се уређују Законом о извршењу кривичних санкција уз урачунавање времена проведеног у притвору од 20.11.2017. године до 20.12.2017. године. На основу члана 91 став 1 и члана 92 став 1 и 3 КЗ, од предузећа „Екокарিকা“ ДОО Београд се одузима имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 20.147.829,00 динара, које је дужно да плати у корист буџета Републике Србије у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. На основу члана 264 став 1 ЗКП, окривљени се обавезују да надокнаде трошкове кривичног поступка, при чему ће о висини трошкова насталих пред судом правног лека у смислу члана 267 ЗКП, одлучити Апелациони суд посебним решењем, а о висини осталих трошкова првостепени суд посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Миломир Радисављевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се окривљени ослободи од оптужбе за кривична дела за која је оглашен кривим побијаном пресудом. У жалби је тражио да окривљени и он као његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

-бранилац окривљеног АА, адвокат Раде Вујчић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се донети ослобађајућа пресуда, на основу члана 423 став 1 ЗКП. У жалби је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

-окривљени АА из свих основа из члана 437 ЗКП, са предлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће га суд ослободити од оптужбе. У жалби је тражио да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Зоран Јаковљевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда усвајањем жалбе преиначи, тако што ће се окривљени ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело за које је осуђен побијаном пресудом. У жалби је тражио да о седници већа буде обавештен окривљени и он као његов бранилац.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у свом поднеску КТЖ-97/23 од 10.02.2023. године, предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена, одбије као неосноване жалбе окривљеног АА и његових бранилаца и жалбу браниоца окривљеног ББ, а пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-262/22 од 04.10.2022. године, потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу је у одржао седницу већа, сходно члану 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца у Апелационом јавном тужилаштву у Крагујевцу, а присуству окривљених АА и ББ и њихових бранилаца, па је по разматрању жабених навода и предлога и мишљења и предлога јавног тужиоца у Апелационом јавном тужилаштву у Крагујевцу, изнетим у наведеном поднеску, нашао:

Жалбе окривљеног АА и његових бранилаца, као и браниоца окривљеног ББ су делимично основане и то у делу одлуке о кривичној санкцији.

Испитујући побијану пресуду, сходно члану 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, цењени су жалбени наводи окривљеног АА и бранилаца окривљених, да је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка и то по наводима жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Миломира Радисављевића, уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, да нема идентитета оптужнице и пресуде у објективном смислу, при чему се цитира садржина измењене оптужнице Вишег јавног тужиоца у Крушевцу, наводећи да се из описа радњи које се окривљеном АА у ожалбеној пресуди стављају на терет конфузно, без садржинског супстрата наведене цитиране оптужнице, фрагментално извлаче поједини делови из оптужнице, да су поједини делови са новом садржином додати, а поједини делови у потпуности измењени од стране суда, а да се посебно у пресуди наглашава наводна чињеница о недостатку дозволе за трговину нафтом и нафтним дериватима, опасним отпадом, његовим искоришћавањем или поновном употребом на страни „Екокарике“. Наводи се да је у оптужби наведено хронолошки како је текао поступак јавне набавке, стављајући у први план комисију која је исту спроводила,

наводи се ко је и под којим условима конкурисао (учествовао), јасно се наводи да су оба учесника „НИС“ и „Екокарика“, доставили анализе својих производа са закључком да су обе анализе биле идентичне и имале својству лож уља „С“ квалитета, а да је све то изостављено у пресуди, да се у јавној тужби наводи „поред тога“ „Екокарика“ није имала дозволу..., а у пресуди стоји израз „при чему“ „Екокарика“ није имала дозволу. Даље се наводи, да се у оптужби говори и да је наводно спаљен опасни отпад у градској топлани ЈКП „Енергетика“, док се у пресуди наводи да је испоручено „Енергетици“ 520.000,00 килограма емулзије добијене третманом као енергента који је спаљен у градској топлани...па се не може закључити шта је спаљено – сагорено, да ли отпад или емулзија добијена третманом, односно шта је тачно да ли навод из оптужнице или навод из пресуде. Такође се наводи да је битно, а изостављено из оптужнице, да је ВВ који је правноснажно ослобођен у овом поступку, био лице одговорно за обављање стручних послова и управљање отпадом у предузећу „Екокарика“, па је стога нејасно ко је и на који начин и шта испоручио ЈКП „Енергетика“, а све у вези различитог описа радњи кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица које се окривљеном АА стављају на терет, а даље у вези у тога ко му је у томе наводно помагао, да ли је то окривљени ББ, како је то заузео став суд у побијаној пресуди. По наводима жалбе, на описани начин прекорачена је оптужница Вишег јавног тужиоца у Крушевцу, односно Апелционог тужиоца на штету окривљеног АА.

У жалби браниоца окривљеног, адвоката Вујчића указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 8 ЗКП, да пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, јер побијана пресуда у потпуности искључује постојање уграђених машина УЗУ 1 и 2, мобилног постројења за намешавање водоуљних и водомазутних емулзија и деградираних течних горива нафтног порекла и мазута, за које се оптужницом тврди да нису били у могућности да врше своју основну функцију. По наводима жалби искључивањем оваквих неспорних доказа суд запада у своју контрадикторност у односу да су наведени уређаји постојали и да „Екокарика“ за такву врсту производње поседује уредну дозволу од 29.07.2011. године.

У жалбама се наводи да је побијана пресуда донета и уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, навођењем да је нејасан и противречан однос изреке пресуде и њеног образложења, да су разлози у супротности са изреком пресуде, јер је нејасно каква се то посебна дозвола тражи на страни „Екокарике“ за трговину нафтом и нафтним дериватима или пак за спаљивање таквог производа, када је он потпуно исти по карактеристикама као мазут, како то произлази из испитивања лабораторије „Анахем“ из Београда од 15.11.2011. године. Жалбом се указује да се губи из вида чињеница да је „Екокарика“ имала дозволу за третман такве сировине (отпада), његово третирање кроз уређаје УЗУ 1 и УЗУ 2, који су вештачени од стране Факултета инжењерских наука, Универзитета у Крагујевцу и да ови уређаји имају све компоненте за прераду опасног отпада у енергент, да је анализом прашкастих материја насталих приликом сагоревања те грејне сезоне које су радиле овлашћене акредитоване лабораторије, утврђено да су сви параметри били у оквиру референтних вредности, а што је све битно за животну средину, а што је све од значаја чак иако се прихвати теза да „Екокарика“ није поседовала дозволу за коришћење (спаљивање), сагоревање добијање емулзије као енергента и да не поседује дозволу за тако нешто. У суштини, жалбама се оспорава да су одлучне чињенице које су предмет доказивања правилно и потпуно

утврђене. По наводима жалби и у односу на кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, побијана пресуда је донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је изрека пресуде противречна разлозима, односно исправама, документу о кретању опасног отпада који је у списима предмета.

Такође, предмет оцене су били и жалбени наводи браниоца окривљеног ББ, да је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 и став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да је оптужба прекорачена на тај начин што је вршена измена чињеничних описа кривичних дела под тачком 2. датих у оптужници ВЈТ у Крушевцу Кти.број 34/17 од 27.06.2018. године и то додавањем одређених чињеница и изменом самих радњи извршења кривичног дела, тако што су описаним радњама додате околности и чињенице које подразумевају већи степен инкриминације, тако што се у изреци побијане пресуде наводи да је окривљени ББ ... „постигао договор са окр. АА да исти дана 07.11.2011. године, донесе одлуку о покретању отвореног поступка за јавну набавку уљних емулзија за ложење број 04/11 од 07.10.211. године, те да по спроведеном поступку дана 28.12.2011. године, закључи са „Екокариком“ уговор број 5298 о испруци 3.500,00 килограма уљних емулзија за ложење, а да тај посао добије „Екокарика“... а из оптужнице не произилази тврдња да је окривљени ББ „постигао договор“, већ се наводи...“ да су стварањем услова да се изврши кривично дело“ (односи се на кривично дело описано под тачком 1. оптужнице), указује се да „постизање договора“ именовани суд није конкретизовао нити у изреци пресуде приликом давања чињеничног описа, нити у образложењу. Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, произилази из неразумљивости изреке пресуде што је чини противречној самој себи и разлозима пресуде, наводећи да из изреке не произилази противно којој бланкетној норми, закона, уредбе или правилника је поступано, позивајући се само на мишљење Општине Трстеник без броја и правно обавезујућег карактера, као и некакве студије о процени утицаја на животну средину непознатог броја и датума, па како се из побијане пресуде не може закључити у чему се састоји умишљај окривљеног ББ, као помагача у извршењу кривичног дела, то чини изреку побијане пресуде неразумљивом.

Супротно жалбеним наводима, побијана пресуда је јасна и разумљива, дати су разлози о свим чињеницама које су предмет доказивања из којих се поуздано утврђује како су окривљени АА и ББ извршили кривична дела, које су се радње предузели ради извршења истих, из разлога пресуде се види који докази потврђују одлучне чињенице које су предмет доказивања и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбране окривљених, што је у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Првостепени суд је у образложењу побијане пресуде, сходно одредби члана 428 ЗКП, изнео које је чињенице утврдио на основу доказа изведених у поступку, из којих разлога их узимао као доказане или недоказане, дајући при томе нарочито оцену противречних доказа, којим разлозима се руководи при решавањају правних питања, а нарочито при утврђивању да ли су окривљени учинили предметна кривична дела и које одредбе закона су примењене на окривљене.

Супротно жалбеним наводима, правилно је другостепени суд закључио да су окривљени на начин и радњама како је то описано у изреци побијане пресуде извршили кривична дела, а у образложењу пресуде су дати јасни ни аргументовани разлози о свим чињеничним и правним закључцима које прихвата и Апелациони суд, као суд трећег степена и на исте упућује.

Одредбом члана 420 став 1 ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из изнетих разлога, неосновани су жалбени наводи да је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 439 став 1 тачка 8 и 9 ЗКП, указивањем да пресудом није потпуно решен предмет оптужбе и да је оптужба прекорачена, на начин како то браниоци указују у својим жалбама на штету окривљених, с обзиром да је правилно другостепени суд своју одлуку засновао на чињеницама и околностима које су утврђене у поступку на основу изведених доказа на претресу и у том смислу уредио чињенични опис радњи извршења, при чему оптужба није прекорачена, јер су чињенични наводи у погледу битних обележја предметних кривичних дела остали у границама прецизираног оптужног акта јавног тужиоца. Такође, супротно жалбеним наводима, предмет оптужбе је у потпуности решен, јер ова повреда постоји уколико побијаном пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, када суд није донео одлуку о неком кривичном делу, односно о некој тачки оптужбе која се окривљеном ставља на терет, што овде није случај. Неосновано се жалбом браниоца окривљеног, адв. Вујичића указује да побијана пресуда искључује постојање уграђених машина УЗУ 1 и 2, мобилног постројења за намешавања водоуљних и водомазутих емулзија и осталих намена, како је то неспорно утврђено, које су постојале на локацији ЈКП „Енергетика“ у Трстенику, с обзиром да из списка предмета произилази да је несумњиво утврђено да су предметни уређаји могли обављати функцију и бити стављени у погон и имали све делове према пасошу који је приложен уз њих и да вештачењем није доведена у питање функционалност ових уређаја. Наиме, из списка предмета произилази, да је пресудом Вишег суда у Крушевцу К. 19/18, између осталог окривљени ББ ослобођен од оптужбе услед недостатка доказа да је извршио кривично дело неосновано добијање кредита и друге погодности из члана 209 став 3 у вези става 1 КЗ, јер током поступка није доказано да су лажним приказивањем чињеница прибавили субвенције у виду подстицајних средстава за поновну употребу и искоришћавање отпада као секундарне сировине, јер по наводима оптужбе, између осталог, третман није било могуће вршити на уређајима који су били инсталирани у ЈКП „Енергетика“, јер исти нису проточни ултразвучни реактор. Дакле, неспорно је да су наведени уређаји постојали, да је предузеће „Екокарিকা“ поседовала уредну дозволу за намешавање водоуљних и водомазутих емулзија и деградираних течних горива нафтног порекла и мазута, дакле имали су дозволу за

третман опасног отпада али не и за коришћење истог као енергента, а у коју сврху је коришћен, како је то правилно утврђено побијаном другостепеном пресудом.

Жалбама се у суштини оспорава оцена доказа дата од стране другостепеног суда и даје се сопствена оцена чињеница и околности које је другостепени суд утврдио у побијаној пресуди и исти се жалбеним наводима не доводе у сумњу, јер је о свим чињеницама које су предмет доказивања изнео јасне и образложене разлоге које Апелациони суд, као суд трећег степена, прихвата и на исте упућује, јер се жалбама не указује ни на једну нову чињеницу или доказ који другостепени суд није имао у виду и није ценио, а који би евентуално довели у сумњу правилност одлуке другостепеног суда, већ се жалбени наводи у том смислу свode на негирање да су окривљени извршили предметна кривична дела за које су осуђени другостепеном пресудом.

Супротно жалбеним наводима, другостепени суд је у спроведеном поступку правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице како оне које су од значаја за радњу извршења кривичних дела, тако и оне које се тичу субјективног односа окривљених према учињеним кривичним делима, па је на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењен закон када су противправне радње окривљеног АА правно оцењене као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ и кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, а радње окривљеног ББ као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 35 КЗ.

Супротно жалбеним наводима, чињенично стање у побијаној пресуди је потпуно и правилно утврђено и неосновано се жалбама указује да се искључује постојање уграђених машина „УЗУ 1“ и „УЗУ 2“, мобилног постројења за намешавање водоуљних и водомазутних емулзија и деградираних течних горива нафтног порекла и мазута на локацији ЈКП „Енергетика“ Трстеник, јер је током поступка несумњиво утврђено да су наведени уређаји постојали, да је „Екокарика“ за такву врсту производње поседовала уредну дозволу од 29.07.2011. године, дакле, добијена је дозвола за третман опасног отпада, али не и за коришћење истог као енергента. Такође је правилно побијаном пресудом утврђено да предузеће „Екокарика“ ДОО Београд није имало дозволу за трговину нафтом и нафтним дериватима, нити опасним отпадом, његовим искоришћавањем или поновном употребом, већ је могло само да третира опасни отпад, у смислу намешавања водоуљних и водомазутних емулзија од отпадних уља, складишти опасни отпад или предаје оператерима који имају дозволу да управљају отпадом.

Правилно другостепени суд утврђује из садржине решења Министарства животне средине, рударства и просторног планирања од 29.07.2011. године, којем је издата дозвола за третман опасног отпада, односно намешавање водоуљних и водомазутних емулзија од отпадних уља, деградираних течних горива нафтног порекла и мазута у мобилном постројењу и то оператеру постројења при привредном друштву „Екокарика“ ДОО Београд, на локацији ЈКП „Енергетика“ у Трстенику, да је наведеним решењем привредно друштво „Екокарика“ обавезано да водоуљне и водомазутне емулзије предаје оператерима који имају дозволу издату од стране надлежног државног органа за третман или даље коришћење истих у складу са законом и подзаконским актима. Из решења Министарства за заштиту животне средине од 07.02.2011. године, произилази да је истим

дата сагласност носиоцу пројекта „Екокарика“ на „Студију о процени утицаја на животну средину пројекта мобилног постројења за намешавање водоуљних и водомазутних емулзија од отпадних уља, деградираних течних горива нафтног порекла и мазута у комплексу ЈКП „Енергетика“ у Трстенику“, а да предмет Студије није било коришћење емулзија као енергента, тј. спаљивање и да је за то потребна израда нове студије о процени утицаја на животну средину у складу са прописима и прибављање сагласности на исту.

Правилно другостепени суд утврђује да предузеће „Екокарика“ није имало дозволу за коришћење, односно спаљивање наведених емулзија на локацији ЈКП „Енергетика“, а да је супротно томе вршено коришћење емулзија као енергента за грејање расписивањем јавне набавке од стране јавног предузећа „Енергетика“ и закључењем уговора за грејну сезону 2011/12 годину и да у том периоду, као ни у наредном периоду и поред тога што је предузеће „Екокарика“ тражило измену постојеће дозволе за третман опасног отпада, исту није добила, већ је обавештено да се не може извршити допуна предметне дозволе у делу коришћења добијених водоуљних и водомазутних емулзија од отпадних уља, деградираних течних горива нафтног порекла и мазута, јер није достављен доказ од стране надлежног органа да су наведене емулзије производ који се ставља у промет у складу са Правилником о техничким и другим захтевима за течна горива нафтног порекла и другим важећим прописима за промет нафтних деривата у Републици Србији.

Из изнетог, правилно другостепени суд, супротно жалбеним наводима, закључује да ни након спроведеног поступка јавне набавке од стране ЈКП „Енергетика“ Трстеник, као и коришћења емулзија као енергента, „Екокарика“ није добила дозволу за коришћење истог као енергента. У вези с тим, цењени су и жалбени наводи да је Комисија Машинског факултета доставила стручни налаз и закључак од 15.07.2011. године, да испитиване уљне емулзије УЕ1 се могу користити као гориво у енергетским и индустријским постројењима и закључак Министарства животне средине и просторног планирања, Сектора за контролу и надзор, Одељења за поступање са опасним и осталим отпадом, да са аспекта заштите животне средине оператер „Екокарика“ испуњава услове за издавање потврде, односно дозволе за третман отпада (намешавање водоуљних и водомазутних емулзија, при чему се добија енергент отпадних уља, деградираних течних горива нафтног порекла и мазута), у ситуацији како то правилно утврђује другостепени суд, да „Екокарика“ није имала дозволу од Министарства животне средине за трговину нафтом, нафтним дериватима, нити опасним отпадом, његовим искоришћавањем или поновну употребу, а што је у конкретном случају, без одговарајуће дозволе надлежног органа чинила, на начин и радњама како је то описано у изреци побијане пресуде, закључивањем уговора од 28.12.2011. године, са одговорним лицем директором ЈКП „Енергетика“ Трстеник, окривљеним АА о испоруци наведених уљних емулзија за ложење, иако је претходно Министарство животне средине одбило захтев „Екокарике“ за било какво коришћење емулзија добијених третманом као енергента, без израде студије о процени утицаја на животну средину, у складу са прописима и прибављања сагласности на такву студију, а након тога и испоручила ЈКП „Енергетици“ 520.000,00 килограма емулзије добијене третманом као енергента, који је коришћен у градској топлани ЈКП „Енергетика“ у укупној вредности од 16.900.000,00 динара (са ПДВ 20.147.829,00 динара).

С обзиром на изнето, правилно првостепени суд закључује да је на описани начин окривљени АА, као одговорно лице, директор у ЈКП „Енергетика“, предузећу „Екокарика“ ДОО Београд, искоришћавањем свог положаја и овлашћења прибавио противправну имовинску корист у износу наведеном у преусуди, а да је окривљени ББ, радњама описаним у изреци другостепене пресуде, извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 35 КЗ, при чему је првостепени суд о својим чињеничним и правним закључцима изнео јасне, образложене и аргументоване разлоге које прихвата и Апелациони суд, као суд трећег степена и на исте упућује.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама, а поводом жалби окривљеног АА и његових бранилаца, као и жалбе окривљеног ББ, цењени су жалбени наводи да другостепени суд приликом одлучивања о казни није на прави начин ценио све околности које су од значаја за исту, да је претежни значај дао, ценећи је као отежавајућу околност, да је коришћењем уљних емулзија као енергента наступила опасност и по животну средину. Међутим, основано се у жалбама указује да се ради о претпоставкама и да није доказано да је наступила опасност по животну средину, па је веће трећег степена, дајући прави значај утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљених, ценећи њихову досадашњу неосуђиваност, породичне и личне прилике, да су обојица окривљених родитељи, а као отежавајућу околност износ прибављене противправне имовинске користи, а при том утврђеним олакшавајућим околностима дао значај нарочито олакшавајућих околности које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ, сходно члану 56 и 57 КЗ, окривљенима ублажило казну испод законом прописаног минимума тако што је окривљеном АА утврдио казну затвора и то за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, а за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357 став 3 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци задржало као правилно утврђену и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Такође, је применом напред наведених законских одредби окривљеног ББ, осудио на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци за кривично дело из члана 234 став 3 у вези става 1 КЗ и у вези члана 35 КЗ, уз урачунавање временаведеног у притвору у периоду од 20.11.2017. године до 22.12.2017. године, за обојицу окривљених и одредио, с обзиром на личност учиниоца, ранији живот, држање после учињеног кривичног дела, степен кривице и околности под којима је дело почињено може очекивати да ће се на овај начин остварити сврха кажњавања. По налажењу већа трећег степена Апелационог суда, изречене казне су нужне, неопходне али и довољне за постизање сврхе кажњавања и опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ. Такође, истима је у довољној мери учвршћена обавеза поштовања закона и изражена друштвена осуда у довољној мери због извршених кривичних дела.

Правилна је и одлука о одузимању имовинске користи, с обзиром да је чланом 91 и 92 КЗ, прописано да нико не може задржати корист коју је прибавио кривичним делом, у ком делу се жалбени наводи оцењују као неосновани.

Из изнетих разлога, веће трећег степена Апелационог суда у Крагујевцу, на основу члана 459 став 1 и члана 457 ЗКП, одлучило је као у изреци пресуде.

Записничар
Слађана Живановић, с.р.

Председник већа – судија
Радоман Спарић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић